

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **I. L.**, státní přísl. Ukrajina
v ČR bytem [adresa]
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2017, č. j. MV-34884-5/SO-2017

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo k jeho odvolání částečně změněno rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „MV“ nebo „OAM“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAMP-2848-9/ZR-2016, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu, neboť opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek a práva a svobody druhých, a podle ust. § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území ČR stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí tak, že žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodla: *„výrok I zní: platnost povolení k trvalému pobytu se ruší podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek; v ostatním se napadené rozhodnutí potvrzuje“*.

2. V *prvním žalobním bodu* žalobce nejprve obecně tvrdil, že žalovaná porušila ust. § 68 odst. 3 správního řádu a § 89 odst. 2 téhož zákona. Vyjádřil přesvědčení, že správní orgán opomenul zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti dle § 3 citovaného zákona. Obě správní rozhodnutí považoval za rozporná s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že při jejich vydání došlo k porušení základních zásad správního řízení, zejména § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
3. K věci samé obecně uvedl, že se žalovaná nedostatečně, resp. nesprávně vypořádala s jeho odvolacími námitkami, kdy nekriticky převzala argumentaci správního orgánu 1. stupně a žalobcem uplatněné odvolací námitky zcela ignorovala. V tomto směru nesouhlasil s vypořádáním námítky posouzením nebezpečí pro veřejný pořádek a přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce.
4. Konkrétně *ve druhém žalobním bodu* k vadám posouzení veřejného pořádku tvrdil, že správní orgán pouze konstatoval, že cizinec opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, aniž by to náležitě individualizoval a uvedl, jaké nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek hrozí, posouzení správního orgánu je nedbalé, v rozporu s judikaturou, učiněné toliko na podkladu skutečnosti, že byl žalobce v minulosti odsouzen pro trestný čin. Samo odsouzení pro trestný čin ještě neznamená, že by osoba narušila veřejný pořádek, ani to zda se tak stalo závažně a ještě k tomu opakovaně. Tvrdil, že se nedopustil opakovaného trestněprávně relevantního jednání, nýbrž jeho trestná činnost byla pokračováním, tedy jednání jediné. Žalovaná ke stejné odvolací námitce v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudky, které ale na řešenou věc vůbec nedopadají, neboť se nejednalo o pokračování v trestné činnosti, ale jednalo se o pachatele, který byl souzen za více skutků. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) č. j. 3As 4/2010-151, kde jsou zakotvena pravidla pro posuzování závažného narušování veřejného pořádku s tím, že takové jednání musí být skutečným aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Přitom je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. U žalobce však na to správní orgány zcela rezignovaly, resp. pobyt žalobce na území a jeho zázemí v ČR prakticky ignorovaly. Dále poukázal na rozhodnutí NSS, č. j. 5As 73/2011, z něhož vyplývá, že je třeba zohlednit, kdy k trestné činnosti došlo, jaká doba od spáchání trestných činů uplynula a zadržitel povolení k přechodnému pobytu vedl od té doby řádný život. Rovněž poukázal na rozhodnutí NSS č. j. 1As 175/2012-34, které se zabývá naplněním pojmu závažného narušení veřejného pořádku užitého § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, takže nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Ve světle těchto judikátů namítal, že ve světle citovaných judikátů se mu nedostalo řádného posouzení samotné podmínky pro zrušení,

tedy otázky, zda závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Vyjádřil přesvědčení, že byl správní orgán povinen každé rozhodnutí, kterým byl žalobce odsouzen, náležitě individualizovat a na základě konkrétních okolností případu zjistit, zda dané jednání představuje závažné narušení veřejného pořádku. K tomu konstatoval, že se správní orgány nezabývaly všemi okolnostmi jeho odsouzení. Připustil, že význam chráněného zájmu je vysoký a trestnou činnost zmíněného charakteru lze považovat za závažnou. Na druhou stranu nelze suše konstatovat, že pokud byl žalobce odsouzen za danou trestnou činnost, tak automaticky narušuje závažně veřejný pořádek. Podle žalobce se správní orgán vůbec nezabýval rolí účastníka řízení v případech, ve kterých byl odsouzen, jaká byla společenská nebezpečnost, jeho jednání a jak se účastník projevoval v průběhu řízení. Nijak také nehodnotil dobu, která od odsuzujícího rozsudku uplynula, chování žalobce po odsouzení, stejně jako další aspekty protiprávní činnosti žalobce.

5. Ve *třetím žalobním bodu* nesouhlasil s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života a měl za to, že měly být zjištěny existující vazby na území ČR a naproti tomu vazby na území domovského státu, což správní orgány provedly zcela nedostatečně. Jejich posouzení je nepřiměřené, neodpovídá zjištěným skutečnostem, kdy žalobce má veškeré zázemí vytvořené na území ČR a na území domovského státu zázemí postrádá. Na jeho pomoci je závislá manželka a jejich společný syn. K tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 8As 68/2012-39 a jeho závěr, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění je z povahy věci intenzivnější, než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu. V této souvislosti poukázal na další judikaturu NSS a Evropského soudu pro lidská práva, z níž má být v cizineckých věcech vzato v potaz: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě, 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4) žalobcova rodinná situace, 5) počet nezletilých dětí a jejich věk, 6) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát, 8) imigrační historie dotčených osob, 9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. K tomu žalobce uvedl, že v ČR žije dlouhou dobu, vazby na území domovského státu jsou téměř nulové, jednalo se o prvé pochybení, mimo to žil žalobce předtím v souladu s právními předpisy. Měl za to, že posouzení učiněné správním orgánem je nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu a rovněž tak odůvodnění je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Faktory rozhodné pro posouzení otázky přiměřenosti byly ponechány zcela stranou, nebyly učiněny ani žádné relevantní kroky, aby byla správními orgány zjištěna doba pobytu žalobce na území, jeho vazby na další občany ČR, přítomnost rodinných příslušníků či zdravotní stav. Rozhodnutí je proto podle něj nepřezkoumatelné i v tomto rozsahu.
6. Ve *čtvrtém žalobním bodu* se žalobce ohradil proti argumentaci správních orgánů v odůvodnění jejich rozhodnutí, kde uvedly, že má možnost pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění.
7. V *pátém žalobním bodu* namítal vypořádání námítky podjatosti uplatněné v odvolání, resp. nesouhlasil s odpovědí správního orgánu, který mu sdělil, že se touto námitkou nebude zabývat, neboť námitku neuplatnil bezodkladně poté, co se o ní dozvěděl, tedy když zjistil, že oprávněná úřední osoba je evidentně zaujatá vůči osobám rusky mluvícím, resp. prostředí, z něhož pocházejí. Měl za to, že námitka měla být řádně přezkoumána už jenom s ohledem na to, že vyjadřování správního orgánu prvního stupně hraničí s porušováním základních lidských práv a svobod dle čl. 3 Listiny. K tomu blíže odkázal na str. 4

prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že se správní orgán odmítl námitkou podjatosti za těchto okolností zabývat, považuje za základní vadu zákonnosti.

8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uváděla obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž odkázal. Odmítla žalobní námitky s tím, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem a žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Zdůraznila, že žalobce v odvolání ani před vydáním rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nenamítl nebo neuvedl žádné vazby k občanům ČR, tudíž se s těmito, na rozdíl od tvrzených rodinných vazeb, žalovaná a Ministerstvo vnitra nemohli zabývat. Bylo na žalobci, aby uvedl kromě rodinných vazeb i případné vazby na občany ČR a tyto doložil. Nelze po správních orgánech požadovat, aby z vlastní iniciativy pátraly po vazbách žalobce na území ČR. K námitce podjatosti konstatovala, že sama o sobě není odvolací námitkou, ale je námitkou proti nepřipustnému zájmu na projednání nebo rozhodování věci ze strany oprávněné úřední osoby. Aby se žalovaná mohla zabývat tím, zda Ministerstvo vnitra zatížilo prvostupňové rozhodnutí porušením § 14 odst. 2 spr. řádu, resp. tím, že byla na projednání a rozhodování věci nezákonně ponechána podjatá osoba navzdory vznesené námitce, musel by žalobce vznést námitku podjatosti již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, což však neučinil. Proto nemohlo dojít k tomu, že by Ministerstvo vnitra své rozhodnutí zatížilo tím, že by zákonným způsobem nereagovalo na námitku podjatosti. Pro úplnost doplnila, že ze spisového materiálu zjistila, že Ministerstvo vnitra reagovalo na námitku podjatosti proti úřední osobě Ministerstva vnitra vznesenou v odvolání, a to přípisem ze dne 9. 3. 2017, č. j. OA-2848-13/ZR-2016. Není tedy pravdou, že by se tak nestalo. Pakliže měl žalobce za to, že prvostupňový správní orgán nereagoval správným způsobem, tj. např. nerozhodl o usnesení o vznesené námitce, měl se obrátit na nadřízený správní orgán Ministerstva vnitra se žádostí o vydání opatření proti nečinnosti, což však neučinil. Tedy nevyčerpal všechny prostředky, které mu dává správní řád ve věci námitky proti podjatosti. Pro úplnost žalovaná doplnila, že i v případě, že by žalobce dosáhl toho, aby Ministerstvo vnitra vydalo usnesení ve věci námitky proti podjatosti, byť by v něm neshledalo podjatost úřední osoby, proti takovému usnesení by měl žalobce k dispozici oprávněný prostředek v podobě odvolání proti usnesení. Vzhledem k tomu, že námitka nesměřovala vůči oprávněné úřední osobě z řad žalované, ale vůči oprávněné úřední osobě z řad Ministerstva vnitra, bylo v souladu s § 14 odst. 2 spr. řádu věcně příslušné k vyjádření se k tomu Ministerstvo vnitra. Žalovaná se ztotožnila s Ministerstvem vnitra v tom, že smyslem a účelem § 14 odst. 2 spr. řádu je vyloučení podjaté úřední osoby z projednání a z rozhodování o věci. Tomu vypovídá i uvození části druhé, hlavy II, dílu druhého správního řádu, v níž je tato otázka řešena. Již samotné uvození dává najevo, že smyslem a účelem institutu podjatosti je vyloučení podjaté úřední osoby z participace na procesu projednání a vydání rozhodnutí o věci a tedy bylo nezbytné uplatnit námitku ještě před vydáním druhostupňového rozhodnutí. Na okraj dodala, že vzhledem k tomu, že projednání odvolání proti rozhodnutí byla věcně příslušná žalovaná a nikoliv Ministerstvo vnitra, projednávání odvolání již tedy bylo na žalované a nikoliv na oprávněné úřední osobě z řad Ministerstva vnitra. Na obranu proti případnému nevhodnému jednání úřední osoby slouží institut stížnosti dle § 75 spr. řádu.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

11. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, neboť zástupce žalobce svůj nesouhlas s projednáním žaloby bez ústního jednání odvolal dne 14. 11. 2018 při zastupování jiného cizince téhož dne v 9:00 hodin ve věci sp. zn. 9A 63/2016 s tím, že jeho klient, tj. I. L., není na území ČR a ústní jednání je proto nadbytečné. Vzhledem k tomu, že žalovaná se z ústního jednání omluvila a souhlasila s projednáním věci v nepřítomnosti, soud o žalobě rozhodl v neveřejném zasedání.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
14. Podle ust. § 77 odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
15. Soud předně uvádí k obecným tvrzením uplatněným v prvním žalobním bodu, že rovněž v obecné míře žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal a neshledal je v rozporu s namítanými ust. § 2, 3, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu ani s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu ze spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě ověřil, že žalovaný zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Neshledal ani, že by správní orgán uplatňoval svou pravomoc jinak než k účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena v daném rozsahu, že by nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i tomu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 3, 4 z téhož zákona). Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 citovaného zákona, neboť jsou v něm uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení a při výkladu právních předpisů, i stanovisko, jak se vypořádala žalovaná s návrhy a námitkami žalobce a jeho vyjádřením. Podle stanoviska soudu žalovaná též jako odvolací správní orgán postupovala v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, kdy přezkoumala soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v rozsahu odvolacích námitek a nepřihlížela k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost. K ust. § 174a zákona o pobytu cizinců soud poukazuje na shora citované ust. § 77 odst. 2 písm. a), které předpokládá, že ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek, jak je tomu v projednávané věci, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Vzhledem k tomu, že přiměřenost dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je předmětem třetí žalobní námítky, soud se v podrobnostech vyjádří níže. Soud na

tomto místě uzavírá, že v žádném ohledu neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani v rozporu s ostatními namítanými ustanoveními správního řádu či zákona o pobytu cizinců. Žalobní námitka proto není opodstatněná.

16. Neopodstatněná je i žalobní námitka uplatněná pod *druhým žalobním bodem*, kde žalobce tvrdil, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 72 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud na tomto místě odmítá tvrzení žalobce, že nebylo náležitě individualizováno rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu ve vztahu k nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce, neboť opak je pravdou. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť na jejich rozhodnutí je podle ustálené judikatury správních soudů třeba hledět jako na jeden celek, vyšly správní orgány z obsahu evidence rejstříků trestů a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 6. 2016, č. j. 2 T 131/2014, v právní moci dne 9. 9. 2016, jímž byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce dvou let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání pět let a k trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu vykonávání funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech, na dobu tří let za spáchání pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 140/1961, trestní zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen trestní zákoník) ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona ve stádiu pokusu podle § 8 téhož zákona. Zohlednily, že žalobce spáchal trestnou činnost v krátkém období a ta měla způsobit značnou škodu. Přihlédly k tomu, že páchaná trestná činnost je častým a společensky škodlivým jevem. V dané věci žalobce za zdaňovací období ve čtyřech po sobě jdoucích čtvrtletích roku 2008 a za zdaňovací období za celý rok 2008 spolu s manželkou úmyslně nezavedli do účetnictví společnosti Lenastav, s. r. o., faktury, přestože byly odběrateli vyfakturované práce řádně uhrazeny, a následně za jednotlivá čtvrtletí účetního období podali daňová přiznání k DPH a k dani z příjmu právnických osob, čímž chtěli krátit daň z DPH a DPPO, a škoda způsobená tímto jednáním mohla vzniknout v celkové výši 4.751.392 Kč. Jednalo se přitom o úmyslné zkreslení údajů o hospodaření obchodní společnosti na úkor občanů ČR, přičemž ke škodě nedošlo jen díky zásahu Finančního úřadu. Žalovaný tak právem dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky ust. § 77 odst. 2 a) zákona o pobytu cizinců. Soud ve shodě se správními orgány nepochybuje o tom, že se jedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, neboť podle ustálené judikatury správních soudů se za takové považuje zejména odsouzení cizince pro úmyslnou páchanou trestnou činnost na území ČR. K tomu soud připomíná odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016, z něhož vyplývá, že si žalobce měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které se při odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá i z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1990 ve věci sp. zn. IV. ÚS 108/97. Správní orgány obou stupňů rovněž postupovaly v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 3 As 4/2010, když za daného skutkového stavu shledaly narušení veřejného pořádku jednáním, které představuje skutečné aktuální a dostatečně závažné rozhodnutí některého ze základních zájmů společnosti. Soud tak odmítá, že by správní orgány na zjištění podstatných okolností zcela rezignovaly a ignorovaly pobyt účastníka a jeho zázemí na území ČR za situace, kdy vyšly z odsuzujícího rozsudku, jak bylo uvedeno výše. K tomu soud dále uvádí, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 19. 1. 2017, žalobou napadené rozhodnutí dne 26. 4. 2017 a odsuzující rozsudek OS pro Prahu 5 nabyl právní moci dne 9. 9. 2016. Správní orgány tedy

rozhodovaly krátce po době, kdy byla žalobcova trestná činnost příslušným soudem projednána a jejich rozhodnutí lze proto považovat za dostatečně aktuální ve smyslu judikatury správních soudů (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 As 175/2012). Zcela irelevantní je poukaz žalobce na to, že se správní orgán měl zabývat rolí žalobce v případech, ve kterých byl odsouzen, a jaká byla společenská nebezpečnost jeho jednání a jak se projevoval v průběhu řízení. Posouzení těchto skutečností totiž náleží totiž soudům posuzujícím trestnou činnost žalobce, správní orgány pak z odsuzujícího rozsudku již pouze vycházejí a zabývají se otázkou, zda byla naplněna příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců či nikoliv. K tomu soud zdůrazňuje, že podle výše citovaného odsuzujícího rozsudku OS pro Prahu se trestná činnost žalobce skládá z celkem pěti útoků proti zákonem chráněnému zájmu, přičemž se jednalo o opakované útoky, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný trestný čin. Tím došlo k naplnění podmínky vymezené v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kdy „*cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek*“. Žalovaný v této souvislosti důvodně poukázal na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2012 sp. zn. 7 As 15/2012, jakož i na rozsudek téhož soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39, a č. j. 7 As 15/2012-33, podle kterých splnění podmínky opakovaného narušení veřejného pořádku je i opakovanými útoky, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný trestný čin. Soud proto na tuto žalobní námitku nevěšel.

17. V *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil nedostatek posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života s tím, že měly být posouzeny vazby na území ČR a vazby na území domovského státu ve smyslu proporcionality.
18. Ani tato žalobní námitka neobstojí. Je tomu tak proto, že žalobcova manželka L. N. je státní občankou Ukrajiny a nemá na území ČR špatné pobytové oprávnění, žalobce tedy může svůj rodinný život s manželkou realizovat v zemi jejich společného původu. Také syn žalobce, I. L., státní občan Ukrajiny, nemá na území ČR platné pobytové oprávnění, i s ním tak může žalobce uskutečňovat rodinný život na Ukrajině. Správní orgány k tomu z rozsudku v trestní věci žalobce nadto dále zjistily, že manželka žalobce již na Ukrajině bydlí. Konečně dcera žalobce, paní L. A. je státní občankou Ukrajiny, a jak vyplynulo z cizineckého informačního systému, je zletilá, vdaná a účelem jejího dlouhodobého pobytu ČR je společné soužití s jejím manželem. Z toho je zřejmé, že účelem jejího dlouhodobého pobytu není pobyt s žalobcem, ale vedení rodinného života s jinou osobou. Nelze přehlédnout ani obsah odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, kde uvedl, že odcestoval na Ukrajinu za svou nemocnou matkou, neboť i to svědčí o vazbách žalobce na zemi původu. Žalovaný ve shodě s prvostupňovým správním orgánem k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce dále zohlednil, že byl žalobci kromě trestu odnětí svobody uložen i trest zákazu účinnosti výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech na dobu trvání tří let, což ještě více zdůrazňuje závažnost trestné činnosti žalobce, z hlediska podnikatelských aktivit vede i k přerušení živnostenského oprávnění, a ve svém souhrnu nesvědčí o dostatečnosti jeho ekonomické integrace na území ČR. Lze tak i v tomto směru konstatovat, že zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je silnější než zájem žalobce na ponechání daného pobytového oprávnění. Správní orgány obou stupňů tak právem dospěly k závěru, že je splněna i druhá podmínka ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a sice že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Jejich rozhodnutí jsou v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, na kterou odkázaly (shora již zmíněný

rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 2 Azs 147/2016), a z níž vyplývá, že cizinec, který páchá trestnou činnost na území hostitelského státu, mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Sama skutečnost, že žalobce žije v ČR již dlouhou dobu a dopustil se trestné činnosti poprvé tak ke splnění podmínky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce za zjištěného skutkového stavu nepostačuje. Pro úplnost soud dodává, že žalobcovo tvrzení o vazbách na další občany ČR či jeho zdravotní stav bylo pouze obecné, nekonkrétní a správní orgány je proto ani nemohly zohlednit.

19. Nerelevantním soud shledal *i čtvrté žalobní tvrzení*, v němž se žalobce ohrazoval proti stanovisku správních orgánů o jeho možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Žalovaný totiž uvedenou argumentaci uvedl ve vztahu k odvolací námitce dvojího potrestání za stejný skutek, a soud nehledává ničeho nezákonného na závěru žalovaného, že je na žalobci, aby se ve zkušební době podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody osvědčil a mohl tak pořádat o zaházení trestu, čímž by pak naplnil podmínku trestní zachovalosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a kdy žalovaný zdůraznil, že bylo na žalobci, aby se zdržel páčání úmyslné trestné činnosti a z toho pro něj, jako cizince, hrozících následků v podobě ztráty pobytového oprávnění. Soud proto ani na tuto žalobní námitku nevešel.
20. V posledním - *pátém žalobním bodu* žalobce tvrdil, že se správní orgán prvního stupně, resp. žádný ze správních orgánů, nezabýval jeho v odvolání uplatněnou námitkou podjatosti vůči oprávněné úřední osobě, která rozhodnutí vydala, avšak bez zjevného důvodu není v rozhodnutí uvedena, a kterou žalobce uplatnil s ohledem na rétoriku použitou v prvostupňovém rozhodnutí, kde je trestní jednání dáváno do souladu s jeho původem a žalobce haněn, což žalobce považoval za hraniční s porušením základního lidského práva a svobody dle článku 3 Listiny.
21. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ověřil, že Ministerstvo vnitra na námitku podjatosti proti úřední osobě prvostupňového správního orgánu uplatněnou v odvolání reagovalo přípisem ze dne 9. 3. 2017 č. j. OA-2848-13/ZR-2016, kde konstatovalo, že námitka podjatosti ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu byla uplatněna vůči osobě, která o zrušení trvalého pobytu žalobce konkrétně rozhodla, poukázal na smysl ustanovení § 14 správního řádu s tím, že námitka měla být vznesena před samotným vydáním rozhodnutí, aby došlo k vyloučení z rozhodování v řízení těch úředních osob, které by mohly mít na výsledku řízení nějaký osobní zájem. Tak tomu ale ve věci žalobce není, neboť uplatnit námitku podjatosti v okamžiku, kdy již bylo ve věci rozhodnuto, tedy již úřední osoba, o jejíž podjatost jde, rozhodování ve věci ovlivnit nemůže, postrádá smyslu. Rovněž Ministerstvo vnitra zdůraznilo, že se žalobce již dne 5. 1. 2017 prokazatelně seznámil s kompletním spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a tudíž měl dostatečný prostor tuto námitku vznést vůči některé z úředních osob, podílejících se na vedení jeho správního řízení. Námitku však vznesl po vydání meritorního rozhodnutí až v odvolání. Neuplatnil ji tedy bezodkladně, jak zákon v ust. § 14 odst. 2 správního řádu předpokládá, proto se k námitce podjatosti nemůže přihlídnout. Současně Ministerstvo vnitra uvedlo, že za dané situace není na místě o námitce podjatosti rozhodovat usnesením podle § 14 odst. 2 správního řádu, ale oznámit žalobci skutečnost, že k námitce podjatosti nelze přihlídnout formou sdělení.

22. Z obsahu spisového materiálu se dále podává, že žalobce s přípisem MV nesouhlasil (podání žalobce došlo Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky dne 3. 4. 2017). Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky proto vydalo dne 19. 7. 2017 pod č. j. OA-2848-15/ZR-2016 usnesení, jímž námitce podjatosti žalobce směřující proti úřední osobě, panu J. P., nevyhovělo z obdobných důvodů, jak je uvedeno v předně citovaném přípisu, a poučilo jej o možnosti podat odvolání. O tom, zda byl tento opravný prostředek žalobcem využit či nikoliv, žalobce v průběhu řízení před soudem již neinformoval.
23. Není tedy pravdou, že by se správní orgán prvního stupně, resp. žádný ze správních orgánů žalobce v odvolání uplatněnou námitkou podjatosti nezabývaly. Také žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v této souvislosti uvedl zjištění ze spisového materiálu, jímž je shora zmíněný přípis Ministerstva vnitra ze dne 9. 3. 2017, č. j. OA-2848-13/ZR-2016. Rozhodnutí žalovaného tak ani v tomto rozsahu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
24. Lze tak uzavřít, že se správní orgány žalobcovou námitkou podjatosti zabývaly. Své stanovisko mu oznámily nejprve formou shora uvedeného přípisu ze dne 9. 3. 2017, posléze pak formou usnesení ze dne 19. 7. 2017, proti nimž se žalobce mohl bránit řádným opravným prostředkem. Jeho procesní práva tak nebyla porušena způsobem, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce na území ČR z důvodu uvedených v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona pobytu cizinců.
25. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu